

Koszorút kötök ma

Koszorút kötök ma örökzöld levélből:
Hős csendőr-vértanu híréből, nevéből.
Kegyeletünk szavát szalagjára írom
S büszke fájdalommal,
Áldó gondolattal
Végigjárok vele minden szentelt síron.

Vértanú elődök, dicsők, glóriások,
Áldozattevésben nagyok, óriások!
Példás tetteitek ma ezerek nézik:
Kemény, jó katonák
-Magyarok, marconák-
Tisztelegnek néktek az országon végig.

Óvtátok az Eszmét, lélekkel langolva,
Mintha szívetekben nem vér—tűz lett volna—
Álltatók a gátat keményen, a vérig:
Rút áradat ellen
Páran szemtől-szemben
Ősz generálistól piros közvitézig...

Védtetek e földet vitézi virtussal:
Ádáz pokol ellen néhány puskatussal,
Néhány hősi szívvvel, magyar kiállással,
Csendőr becsülettel,
-Mert az nem veszett el,
A rút, katonátlan, bectelen világban.

Legendás vitézség égett minden orcán.
Lengett a kaskastoll—hogyan zúgott az orkán—
Hulltatok a földre, megcsúfoltra, szentre,
Ősi áldozattal
—Mely úgy felmagasztal—
Vitézek, vértanúk, e hazában szerte.

Kiáradt véretek drága, szent patakkal;
Elestetek hősen, porbahullt kalappal,
De a Nemzet megállt, a föld is megmaradt,
Melyért véreztetek,
Most itt állnak ezek;
Tisztán áll a cimere a kaskastoll alatt.

Leteszem koszorúm sírotokra hittél,
Vele igaz hálát, örök áldást vittem.
Példátok nyomdokán büszkén, bátran járunk:
Csendőrbecsülettel
—És hogy nem veszett el,
Felvirágozik újra Nagy-Magyarországunk.
...A mi boldogságunk.

Szabó Dénes, csendőr
1938